

sailingvillavilja
Karibia

LIVET BAK INSTAGRAM-FILTERET

Et bilde sier mer enn tusen ord, sies det. Vel, i blant sier tusen ord mer enn glansbildene fra langturseilere på Instagram. Her får du vår uraffinerte skildring av seks måneder til sjøs i en Etap 34s – på godt og vondt.

TEKST
Charlotte Bjørvik
Bratberg

«Pappa, pappa, kan du levere inn bilskiltan mine på Statens Vegvesen?», ropte jeg fra båten idet vi vinket farvel til familie og venner på brygga i Tromsø. 1. juli 2019 var avreisedatoen vi hadde satt oss. Og da dro vi. Det pissregnet. Venner og familie hadde møtt opp for å vinke farvel, og nevøer og nieser var mønstret på for å være med på første dagsetappe.

Vi var på langt nær ferdige med alt vi skulle ha gjort før seilasen, men det falt på sin egen urimelighet å utsette. I ettertid ser vi at vi hadde et svært optimistisk (og urealistisk) syn på alt som kunne gjøres underveis. Båten ble stadig oppgradert langs norskekysten og sørover i Europa, men i skrivende stund, på Atlanterhavet, har vi fortsatt mange punkter igjen på gjøremålslisten. Vi ønsket å være godt forberedt før vi dro, men man blir aldri ferdig med å klargjøre en båt. Det er heller ikke alt man kan forberede seg på. Overraskelser kommer, om man vil eller ei.

Forventninger kontra realitet

Noen år tilbake var jeg på kurs om langturseiling med jordomseileren Andreas Holo. Jeg husker jeg syntes han hadde lite fokus på alt det man drømmer om at en langtur skal være, og mye fokus på de negative aspektene ved langturseiling. Han snakket mye om planlegging og forberedelser en bør gjøre for å minimalisere risiko. I det ligger mange gode tanker om hvordan en båt bør utstyres, og hvilke reservedeler og nødutstyr en burde ha om bord. Etter å ha tilbragt noen måneder på sjøen, skjønner jeg godt hvorfor han har et slikt fokus på kurset han kjører.

Det er lett og drømme seg bort. Ofte har jeg sett for meg båten ligge trygt oppankret utenfor en karibisk strand mens jeg selv ligger under en palme og slurper i meg en kald og forfriskende kokosnøttdrink på en solrik dag. Kanskje er det slike naivistiske bilder en må ha i hodet for faktisk å komme seg på langtur. Sannheten er at om du ikke har mot nok til å brette opp ermene og ta i et tak når livet buttrer imot, så bør du bli hjemme. Uhell skjer, og det oppstår stadig slitasje på en båt som

brukes hver dag. Vedlikehold er en daglig syssel. Ting går i stykker og må repareres. Verktøykassen bør være fyldig, reservelageret likeså. En fet lommebok er heller ikke feil. Vår har slanket seg mer enn vi håpet.

Før vi dro trodde vi at vi la ut på ett års ferie. For all del, vi har hatt mange fine feriedager, men noen ganger kjennes det ut som vi er på ett års arbeidsleir.

Kokosnøttdrink-budsjettet krymper i takt med reservedelene som må kjøpes. Vi improviserer, fikser, mekker og skrur. Som samboeren min sier: «Jeg har aldri jobbet så mye, uten lønn!». Men så mye vi lærer! Samarbeid og god kommunikasjon i en båt er nøkkelen til suksess, og sammen håndterer vi det meste. Selv om man møter på motgang, kan vi trøste med at det meste pleier å ordne seg for snille jenter og gutter.

Selve seilasen har også gitt oss noen aha-opplevelser. Vi var forberedt på at vi kunne komme til å oppleve mye forskjellig vær. Likevel er det vanskelig å visualisere hvordan uvær oppleves før en står i det. Da jeg skulle selge inn ideen om langtur til Andreas, presenterte jeg Atlanterhavet som «barnemat». «Det er bare å spri seilene og la passatvinden skyve en over på flatt hav», sa jeg. Det mente jeg å ha lest.

Så feil kunne jeg ta. De første dagene av kryssingen var preget av liten kuling med vindkast opptil 23 m/s og bølger opp mot fem meter. Vi hadde selvfølgelig glemt å skru fast det justerbare solcellepanelet, og det er bare flaks at det ikke havnet på havet første natt. Vi surfet ned en bølgedal, og da fartsmåleren bikket 12 knop, smalt solcellepanelet nesten helt ut av rammen den den lå i. Et vindkast oppå der igjen, og panelet hadde vært historie. Heldigvis rakk vi frem og fikk sikret det tilstrekkelig.

Det er det verste været vi har vært ute for så langt på reisen. Båten knirket og knaket, det ulte, slamret og slo. Bølgene dundret mot skroget, og noen brøt over dekk og gjorde oss klissvåte. Opprinnelig tenkte vi å seile en ganske rett linje fra Gran Canaria til Barbados, men vind og bølger gjorde det hyggeligere å seile sørvestover mot Kapp Verde før vi dreide vestover igjen. Vi trodde vi skulle ha pakket ned det varme tøyet for lengst, men vi startet Atlanterhav-kryssingen i ullundertøy og seilkler, ►

Alene på vakt i nattens mulm og mørke har fantasien min en stygg tendens til å løpe løpsk.

og sovnet under dundyner. Nå, midt ute på Atlanteren, er situasjonen riktignok en annen. Det er rett og slett i varmeste laget. Dynen er byttet ut med laken, vi svette og kjøler oss ned med kluter og bøttebad. Vi nordlendinger er ikke vant til slik hete. Kan man aldri få det akkurat passe varmt!?

Hverdagslivet – ikke bare fryd og gammen

I skrivende stund har byssegutten veltet et glass juice som rant ned i kjøleboksen han nettopp vasket. For et kvarter siden kvelvet nemlig skålen med tre vispede egg, strimlet salami og en desiliter med melk, og det hele fant veien helt ned til bunnen av kjøleboksen. Det er slett ikke enkelt å tilberede en omelett når bølgene regjerer. Byssegutten står med ryggen til, men jeg kan se at det renner over snart, også for ham. Byssegutt kapitulerer, og magen min rumler. Kjøleboksen er for øvrig nyinnkjøpt da den forrige streiket på dag én av fem på strekningen Portugal–Gran Canaria. Det ble mye lunkne drikke og kappspising mot holdbarhetsdatoer, men hell i uhell at det ikke skjedde på Atlanterhavet. Gårdagens selvfiskede mahi-mahi ble marinert i Cola da nok en bølge veltet brusboksen min over middagstallerkenen. Dagen før der igjen ble det norske flagget og min nyinnkjøpte caps, bokstavelig talt tatt av vinden. «Sånn går no dagen»...

Hverdagslivet er ikke alltid like enkelt. Andreas lider av selvdiagnostisert «ankerangst» om natten. Selv midt ute på Atlanteren har han mareritt om at vi ligger for anker, og at det sliter seg. Jeg er mest redd for brytende monsterbølger som kan få båten til å velte, eller at menneskapet skal falle over bord på nattevakt. Stadig våkner jeg med et rykk og må titte ut av vinduet i lugaren for å se etter han som har nattevakt. En gang fikk jeg panikk da jeg så ut og ingen var festet i sikkerhetslinen. Jeg spratt opp av køya og pustet lettet ut da jeg så Andreas stå og tisse inne på toalettet. Stille gikk jeg og la meg igjen uten å fortelle om min nevrotiske opptreden.

Det er mye en kan bekymre seg for på langtur. Alene på vakt i nattens mulm og mørke har fantasien min en stygg tendens til å løpe løpsk. Man føler seg liten og ubetydelig i en 34 fots båt på åpent hav, under en gedigen himmel med komplekse værsystemer og langt fra andre folk. Hva om vi krasjer med en sovende hval? Eller en container som har falt av et lasteskip. Hvordan skal vi klare å erstatte et ror i store bølger dersom det blir ødelagt? Rekker vi å komme oss i livbåten om båten begynner å brenne? Hvor lander masten dersom riggen ryker? Hva skjer om lynet treffer oss? Hvilke ukjente sjømonstre finnes egentlig under oss, på 5000 meters dyp?

Jeg tror kanskje ikke foreldrene våre tenker så mye på sjømonstre, men vi vet at de sitter hjemme og er bekymret for ulike scenarier. Det stikker litt i hjertet. For å være helt ærlig: Dersom vi får egne barn, kommer jeg ikke til å juble hvis de vil legge ut på langturseilas. Livet på åpent hav er ikke risikofritt. Men det er vel livets paradoks; vi mennesker vil leve uten bekymringer og strev, samtidig som vi vil kjenne at vi lever.

Til tross for at langturlivet byr på utfordringer og bekymringer, må vi jo si at vi elsker denne livsstilen. «Det er ingen skam og snu», sa Severin Suveren, og det ville vi nok gjort om dette livet ikke var noe for oss.

Tau i propellen

Seilasen langs norskekysten gikk egentlig ganske fint. Andreas lærte å seile og håndtere båten, som planlagt før avreise. Etter rolige og fine dager i Caledonia- og Crinan-kanalen i Skottland, kjempet vi oss mot været til Nord-Irland. Irskesjøen var røff og lite gjestmild. Vi hadde mye motvind og ble liggende værfast i flere dager. Værkartet i appen «Predict Wind» var blodrødt i all overskuelig fremtid. Tålmodigheten vår tok slutt, og vi kastet oss ut i halv-uggent vær. Det blåste kraftig opp og ble verre enn meldt. Plutselig smalt grilllokket opp og grillristen kom flyvende. Den sneiet ansiktet mitt, men landet heldigvis pent i cockpiten.

I 15 m/s fikk vi en rift i storseilet og tok det ned. Det kjentes nytteløst å krysse med bare genua, så vi startet motoren for å få fremdrift. Vi forsøkte å gå rett mot de høye bølgene, men plutselig klasket det en stor brottsjø inn fra siden. Motoren stoppet momentant. Vi befant oss uhyggelig nær Nord-Irlands steile klippekyst, og vi skyndet oss å rulle ut genuaen for å gjøre et krysslegg. Med store bølger, sterk strøm og vind imot tar det sin tid å krysse kun med genua. Vi visste ikke hva som var problemet med motoren, men etter et par telefonmøter, kastet Andreas seg ned i motorrommet og ga seg i kast med skruing. Den startet, men stoppet hver gang vi forsøkte å sette den i gir.

Nærmeste havn lå i et trangt elveutløp, og det virket umulig å legge til for seil. Heldigvis var kystvakten svært behjelpelig på VHF. Mørket falt på, og plutselig så vi noen lanterner komme rett imot i høy fart.

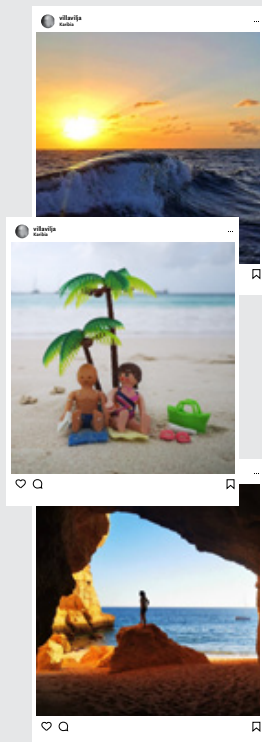
Redningsbåten klasket inntil vår i takt med bølgene, og på akrobatisk vis hoppet en av redningsmennene over i båten vår. Da han gikk frem på dekk for å feste slepetauet, ropte han at problemet var lokalisert. «Tau i propellen!». Jeg bannet og var sikker på at vi hadde gått på noe fiskeutstyr, som det er fryktelig mye av i Irskesjøen. Da jeg kom frem på dekk og fikk se at det var vårt eget fortøyningstau som var synderen, var jeg ikke like høy i hatten... Vi hadde glemt et fortøyningstau på kryssholtet på styrbord side forut. Det lå i fullt spenn over dekk til babord side, under båten og inn i propellen. For en tabbe! Skyldspørsmålet ble ufordelt... Vi ble slept i land og fikk en dykker til å fjerne tauet. Vannet var så skittent at vi ble advart om at vi ville få betennelser i alle kroppshuler uten dykkerutstyr. Propellen var heldigvis like fin og problemet løst, trodde vi...

Legg aldri ut på fredag 13.!

Like før menneskapet vårt skulle mønstre på for å krysse Biskaya, oppdaget vi at vi hadde vann i giroljen. Antakelig hadde simringene fått seg en trøkk da vi fikk tau i propellen, slik at sjøvann kom inn gjennom drevet.

Martin Kristiansen, en tidligere jordomseiler som mønstret på, var ikke sjokkert. Alle seilere vet jo at man aldri bør legge ut på en fredag, og i alle fall ikke fredag den 13.. Vi fikk tak i reservedeler, men ingen ville heise

Det er slett ikke enkelt å tilberede en omelett når bølgene regjerer.

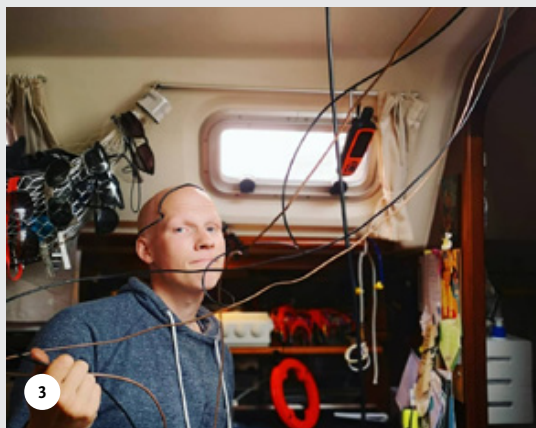

1

2

3

1 VÆR: Det var mange regnbyger som passerte før det ble shortsvær.

2 SJØSYK: Innlandsgutten måtte ta ansvar når kapteinen matet krabbene i Nordsjøen.

3 OPPGRADERING: Båten fikk ny elektronikk i Bergen. Fremdeles står det ting på gjørelisten.

4 ETAP 34: «Villa Vilja» har vært Charlottes hjem i Tromsø, og båten har klart seg bra over til Karibia. I Nord-Irland ble båten hjulpet i havn etter å ha fått en fortøyningstamp i propellen.

4

TURSEILING

1

1 DRØMMEN: Fremme på Barbados i Karibia før jul.

2 DRITT: Rens av septiktank var ikke en del av drømmen.

3 HANDY: Andreas holder liv i jollas påhenger.

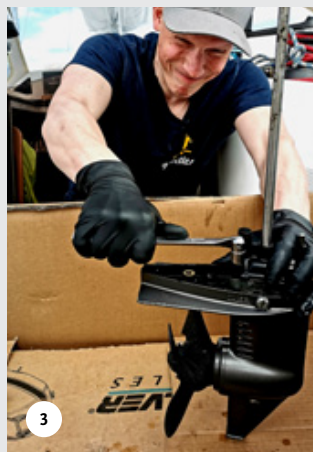
4 KONTROLL: Sjekk av riggen hører med før havkrysning.

5 FALL: Båten nye fall ble slipt over av en skarp kant i mastetoppen.

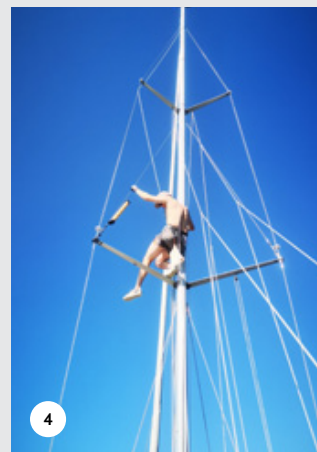
6 MEKK: Jo mer utstyr, desto mer mekk. Her i gang med watermakeren.

2

3

4

5

6

båten på land før etter helgen. Da var værvinduet over og mannskapet vårt hadde begrenset med ferie. Gode råd var dyre, og vi ringte vår venn og båtoppslagsverk, Svein Nergaard, i Tromsø. «Seil av sted, og drener vann ut av oljen underveis», sa seilguruen. Det lød fint i våre ører, og vi bestemte oss for å følge rådet. For å være på den sikre siden av overtro, ventet vi med starten til lørdag 14.. Heldigvis var det godt med vind over Biskaya, og vi trengte knapt å bruke motoren. Da vi kom til Vigo i Spania, fikk vi båten på land og fikk byttet olje og simringer. Men et problem kommer sjelden alene. Heisestroppen ødela fartsmåleren vår under skroget. Det var heldigvis «quick fix» i forhold til mye annet vi har vært ute for.

Genua i havet

Da vi var i Lagos i Portugal, fant vi ut at vi skulle skifte fallet til genuaen. Jeg hadde et nytt liggende på lur, kjøpt på Biltema i Tromsø før vi dro. Det gamle fallet var en blanding av vaier og tau, og det hadde sett sine beste dager. Fallet ble skiftet ut med kun tau da rigger hadde anbefalt dette. Glade og fornøyde la vi ut på en fem-døgn seilas mot Gran Canaria.

Den siste dagen ble jeg vekket av at Andreas ropte at genuaen lå i havet. Sammen klarte vi å hale den opp på dekk. Til min store skuffelse var det nyinnkjøpte seilet fullt av rødt, selvpolerende bunnstoff. Fallet var slitt tvert av over knuten. Etter en stille tirade med saftige, nordnorske gloser, satte jeg i gang med nytteløs vasking av seil. Jeg så rødt og sendte en illsint e-post til Biltema om hvor skuffet jeg var over kvaliteten på fallet.

Da Andreas var oppe i masten for å se etter resten av tauet, oppdaget vi den sanne årsaken til problemet. Det gamle vaierfallet kom ut gjennom en trinse i masten og løp videre gjennom et metallbeslag. Vaieren hadde gnisset hull på beslaget, slik at det sto frem en skarp knivegg i metallet. Ikke rart tauet var slitt tvers av. Jeg måtte sluke mine ord og beklage overfor Biltema. Metallbeslaget ble erstattet, og fallet ble påsydd en ekstra strømp som beskytter mot friksjon.

Sjøsyeke

En skulle kanskje tro at det var innlandsgutten som sliter med sjøsyeke, men sånn er det ikke. Andreas er en stødig byssegutt og har bare så vidt stiftet bekjentskap med sjøsyeken. Undertegnede er vokst opp med båtliv, men har et balanseorgan som overhode ikke spiller på lag. Jeg har forsøkt sjøsyekearmbånd og Postafen uten hell. Etter å ha tatt Postafen, er jeg blitt så trøtt at jeg nærmest kunne sovnet stående. I tillegg måtte jeg kaste opp. Alt i alt ble jeg dårligere av å ta Postafen enn ikke å gjøre det.

Det verste er de lange og rullende bølgene. Over Nordsjøen kastet jeg opp hele ni ganger i løpet av tre døgn. I Portugal fant vi ut at vi skulle rengjøre septiktanken innvendig med kost mens vi lå for anker. Stanken, kombinert med stadig større bølger, gjorde at jeg måtte ta flere spy-pauser. I sånne situasjoner, tenker man, at langturet er skikkelig dritt. Litt senere på dagen, seiler man i frisk bris og elsker livet. Sjøsyeken

Stanken, kombinert med stadig større bølger, gjorde at jeg måtte ta flere spy-pauser.

blir fort glemt når en ellers trives så godt om bord.

Som mange vet, kan man bli ganske ubrukkelig om bord når en bare henger over rekka og spyr. Heldigvis ble jeg tipset om Scopoderm sjøsyekeplaster som man kan få på resept. Man fester plasteret bak øret og det sender ut virkestoffer i 72 timer. Det fungerer helt utmerket for min del! Jeg følte meg som et nytt menneske etter å ha testet Scopoderm for første gang. Med plaster fungerer jeg i byssa, kan lese bøker og skrive denne teksten under seilas. Uten byssegutten og Scopoderm, hadde jeg vært sjanseløs på havet etter noen døgn i ruskevær.

Småkrangling om seilføring

Siden vi ble samboere idet vi la ut på langtur, var vi (og særlig andre) spent på hvordan det ville gå. Ingen grunn til bekymring! Vi trives i hverandres selskap og har sjelden behov for alenetid. Godt er det, for ellers kunne båten ha blitt for liten og verden for stor.

I grunnen har vi bare et betent tema; seilføring. «Det viktigste er at det går fort!», sier Andreas. «Det viktigste er sikkerhet!», sier jeg. Jeg følger boka og sier jeg skal ta meg en kopp te før jeg vurderer å ta ut et rev. Andreas tar seg gjerne en kopp te eller to før han rever... Dette tror jeg er en gjenganger for mange par. Det er i alle fall inntrykket vi får når vi snakker med andre seilere. Menn tar ofte større risiko enn kvinner og tenker kanskje mindre på konsekvensene? Det kan fort bli dårlig stemning av slikt.

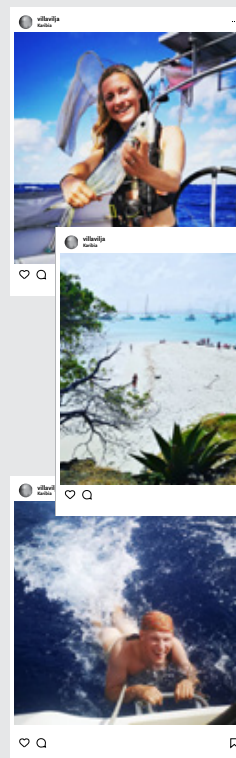
Alene på nattevakt kan Andreas finne på å tøye grensene. Mer enn en gang har jeg stått opp til full seilføring og verdens største glis fordi han har satt personlig fartsrekord. Da er jeg lite blid og beordrer reving fort som fy. Heldigvis er det jeg som er kapteinne om bord i «Villa Vilja» og har det siste ordet. Det hender at Andreas blir litt snurt når det er bestemt at seilarealet skal reduseres, men jeg tenker det er bedre at han er litt skuffet enn at jeg er bekymret.

Også når det kommer til å prøve noe nytt, merker vi at vi er forskjellige. Ingen av oss hadde tidligere seilt på lens med spribom eller seilt med gennaker. Andreas liker å teste ting i praksis først, for så motvillig ta frem teoriboken dersom det ikke går som planlagt. Det gjør meg svett. Jeg liker å lese teorien først, for deretter å omsette teori til praksis. Noen situasjoner har vært i overkant spennende for meg når vi har fulgt «manne»-metoden, og da er det frem med boka eller bruksanvisningen. Det hender jeg har lyst til å klaske den i hodet på ham, men vi blir fort venner igjen.

Uforglemmelige opplevelser

Nå har vi delt litt av skyggesiden ved det å være på langtur, men la oss understreke at gledene er større. Hva er vel bedre i livet enn å nyte avslappende og solrike dager på dekk mens båten skyter fart i frisk vind og tar deg til nye og spennende steder!? Vi opplever nye land, nye kulturer og møter mange hyggelige mennesker på vår vei. På langtur blir en også kjent med mange andre seilere.

Langturseilere er overraskende ulike, både når det kommer til alder, erfaringsbakgrunn, økonomi og båttype. Likevel er vi «alle i samme båt» på langtur. Sammen planlegger vi rutevalg og deler gleder og sorger som oppstår. Ikke minst tipser vi hverandre om gode marinaer, ankringsplasser og opplevelser. Og opplevelser er det nok av! Noen ganger oppsøker vi severdigheter på land, andre ganger kommer opplevelsene av seg selv. Å seile med selskap av delfiner, er en

INSTAGRAM: Kokosdrikke på lavbudsjett.

favoritt. Vi står i baugen og jubler når delfinene leker seg tett inntil skroget. Det var mer skrekkblandet fryd her om dagen da to store hvaler plutselig dukket opp i en stor bølge rett akter. Vi har også latt oss begeistre av stupende havsuler, flyvefisk, skilpadder og en stor månefisk som kom rekende forbi.

Det tok litt tid før vi fikk dreisen på fisket, men nå får vi den ene fisken etter den andre. Det var skikkelig stas første gang vi fikk en tunfisk og mahi-mahi på kroken, og vi koser oss med å tilberede dem på ulikt vis. Mat er viktig på langtur, og vi tester nye ingredienser og kulinariske matretter.

Selve seilingen er artigst på dagtid når en kan trimme seil og se hva en driver med. Nattevaktene er fine på en annen måte. Det er deilig å la autopiloten styre båten mens en selv sitter og slapper av med musikk eller en god podcast på øret. Stjernehimmelen på Atlanterhavet er vakrere enn jeg noen gang har sett den. På klare netter kan en se Melkeveien, og stjernebildene er tydeligere enn hjemme. Når måneskinnet lyser opp havet og morilden blinker, kan en nesten føle seg litt for heldig her i verden.

Drømmen som ble virkelig

Selv om jeg ikke har vokst opp med seiling, har jeg drømt om langturseiling så lenge jeg kan huske. De seks siste årene har jeg bodd i båten og hatt et sterkt ønske om å dra på langtur med den. Jeg hadde bare et problem; jeg trengte noen å dra med. For snart tre år siden var jeg så heldig å møte Andreas. Han var gal nok til å ville legge ut på langtur med meg, uten noen seilerfaring.

Andreas påstår at han ikke har noen drømmer. Han bare lever i nuet og tar de mulighetene som faller i

Ingen drømmer kommer gratis, og det er ikke til å stikke under stol at det har kostet.

fanget. I dette tilfellet var det heldigvis min drøm som havnet i fanget hans. Jeg synes det er rart ikke å ha drømmer, for jeg har flere. Kanskje er det et personlighetstrekk? Jeg må ha fremtidsdrømmer og prosjekter for å føle at det er fremgang i livet. Ofte tenker jeg på svigerfar som sier han er lykkeligst hver morgen når han drikker morgenkaffen og nyter den første tuggen av sitt hjembakke brød med brunost. Jeg skulle ønske at jeg var litt mer som både far og sønn: Fornøyd med livet som det er.

Hvis du er av den sorten, er det ingen grunn til å hige etter det ukjente. Men bærer du på en langturdrøm, vil jeg anbefale at du drar. Når livet er på hell, har jeg hørt at folk flest angrer mer på det de ikke gjorde enn det de gjorde. Jeg tror ikke det er farlig ikke å ha drømmer, men jeg tror det er farlig å ikke følge drømmene du har. «Frykt er midlertidig, anger er for alltid», sier det. Kommer du til å angre om du ikke drar?

Ingen drømmer kommer gratis, og det er ikke til å stikke under stol at det har kostet. Mens jevnaldrende har investert i leiligheter og hus som stiger i verdi, har jeg bodd i båten min som synker i verdi. Men hva skal man egentlig med et overskudd av penger? De fleste som vinner i Lotto, bruker vel pengene sine på noe som gjør en lykkelig? For meg er det båtliv og seiling, her og nå i alle fall. Så får vi se om jeg angrer når vi vender tilbake til Norge, økonomisk skakkjært.

Ikke alt blir som man har drømt om på langturseilas, men de gode minnene overgår sorgene. Jeg lever i troen på at kostnadene skal være verdt det. Vi har kjøpt oss glede og minner for livet. Det er klart at det koster.

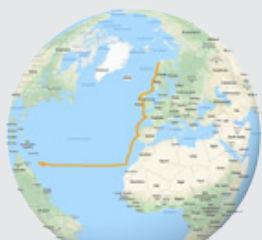
Kontraster skaper glede

Jordomseileren, Martin Kristiansen, som var med oss et stykke på veien, mener at det er kontrastene som skaper gledene på langtur. Jeg husker min far sa det samme etter at han hadde gått Norge på langs i noen måneder. Kanskje må man ha litt motbør i livet for virkelig å kunne verdsette de gode stundene? Erfaringer fra vanskelige situasjoner gjør en klokere og bedre rustet til å takle nye problemer. Selv om en langturseilas kan by på mange «kjepper i hjulene», vil vi absolutt si at det er verdt det! Så lenge en er forberedt på et kontrastfylt liv, og ikke har frynsete nerver.

Jeg begynte å skrive denne artikkelen ute på Atlanterhavet. Innen jeg rakk å bli ferdig, har vi ankommet Barbados. For en glede og komme frem etter 23,5 døgn på åpent hav! Det er deilig å seile, men etter en stund, er det godt å kjenne fast grunn under føttene. Vi utforsker øya og snorkler med skilpadder og fargerike fisk. Livet er herlig!

Til neste utfordring dukker opp....

I alle eventyr er det utfordringer som skal forseres. Vårt seil-eventyr er intet unntak. Lykken ligger i å mestre utfordringene og verdsette gledene. «Delt glede er dobbel glede», har vi hørt. Derfor deler vi gjerne bilder fra seilasen vår med deg på blogg, Facebook og Instagram. Med og uten filter... ●

REISERUTA:

Tromsø – Bergen –
Nordsjøen – Skottland –
Irland – Den engelske kanal
– Frankrike – Bisqayabukta –
Spania – Portugal – Gran
Canaria – Atlanterhavet –
Karibia – ...?

Følg oss gjerne:

Instagram: sailingvillavilja
Facebook: Villa Vilja
www.sailingvillavilja.com